

validisque monumentis fulcitur) ab omnibus nostris recipiendam ac venerandam esse volumus.

176. Ne quid contra miraculum seu apparitionem B. V. Mariae de Guadalupe, loqui, scribere, vel docere ullus praesumat. Imo vero, omnes sacrorum ministros vehementissime commonemus ipsisque simul praecipimus, ut ferventissimum amorem et gratissimam pietatem erga praecelsam Patronam et tenerrimam Mexicanorum Matrem, totis viribus inter fideles fovere conentur.

177. Episcopi opportune promovere volentes in suis dioecesibus confraternitates B. V. Mariae de Guadalupe et scapulare, curent ut huiusmodi sodalitates archiconfraternitati in Basilica Tepeyacensi erectae ad indulgentias apostolicas lucrandas aggregentur.

178. Singulis annis, duodecima Decembris solemniter celebretur, praevio sacro novemdiali, si possibile est; dies autem duodecima cuiusque mensis, piis aliquibus exercitiis consecratur.

179. In unoquoque templo, altare proprium erigatur in honorem B. V. Mariae de Guadalupe, aut saltem eius imago ibidem collocetur, decentiori quo possit modo ornata.

180. Sacras denique peregrinationes ad Basilicam Tepeyacensem, tamquam B. V. Mariae pergratum exercitium, ac veluti amoris erga tenerrimam Mexicanorum Matrem publicum testimonium, omni quo possumus conatu laudamus, peroptantes ut Episcopi pias huiusmodi peregrinationes per singulos annos promoveri et in ordinem redigere satagant, quo ipsis magis opportunum videbitur.

CAPUT VI.

De cultu sanctorum et de Indulgentiis.

181. Parochi et concionatores diligenter fideles instruant docentes eos: Sanctos una cum Christo regnantes orationes suas pro hominibus Deo offerre; bonum atque utile esse suppliciter eos invocare; Sanctorum quoque reliquiis venerationem atque honorem deberi; imagines Christi, Deiparae Virginis et aliorum sanctorum in templis praesertim habendas et retinendas, eisque debitum honorem et venerationem imperiendam, quoniam honos, qui eis exhibetur, refertur ad prototypa, quae illae repraesentant, ideoque per imagines, quas osculamur, et coram quibus caput aperimus et procumbimus, Christum adoramus, et Sanctos, quorum illae similitudinem gerunt, veneramur.

182. Curent Ordinarii ut omnis superstitio in sanctorum invocatione, reliquiarum veneratione et imaginum sacro usu tollatur, omnisque turpis quaestus eliminetur; vigilant ne sanctorum celebratione ac reliquiarum visitatione homines ad comessiones atque ebrietates abutantur, quasi festi dies in honorem sanctorum per luxum ac lasciviam agantur. Postremo, tanta circa haec diligentia et cura ab Episcopis adhibeatur, ut nihil inordinatum aut praepostere et tumultuarie accommodatum, nihil profanum nihilque inhonestum appareat.

183. Parochi etiam, et omnes ecclesiarum rectores, summa diligentia invigilent, ne praetextu sanctos extra templi limina colendi, quid minus rectum et religioni non consentaneum introducatur. Paternis monitionibus, tum publicis, tum privatis, a saltationibus (vulgo, *danzas*), taurorum spectaculis, comoediis, aliisque pro-

fanis oblectamentis sub specie cultus nequiter introductis, fidelem populum removere satagant; et quidquid abusivum aut superstitiosum sapiat, eliminare contendant: magna tamen utantur prudentia, si de inveteratis abusibus agatur, et Episcopum ante omnia certiore faciant et de recta agendi ratione consulant, ne dissensiones et scandala in populis oriantur.

184. Circa expositionem et venerationem reliquiarum, processiones in quibus deferri possunt, atque cultum instrumentis Dominicae Passionis et sanctis vel beatis tribuendum, adamussim serventur decreta S. R. C. et S. C. Indulg. et Reliq. aliaeque praescriptiones S. Sedis.

185. Sanctorum reliquiae non exponantur fidelium venerationi, nisi prius ab Episcopo recognitae fuerint et approbatae.

186. Reliquiae sigillo carentes et de quarum authenticitate dubitetur, ad Episcopum deferantur, ut omnibus perspectis, pro sua auctoritate decernat quid faciendum erit. Insuper, absque debita facultate, nemini licet thecam ullam eoque minus capsam, in quibus reliquiae conditae sunt, aperire, neque partem extrahere, aut reliquias unius ecclesiae alteri donare, vel in aliam ecclesiam transferre, multoque minus vendere, sub poenis, prout de iure imponendis.

187. Nefas est, sacras reliquias sine luminibus publicae venerationi exponere; nec licet eas semper expositas habere. Custodiantur ergo in armario vel alio loco interius exteriusque pro dignitate exornato, sera clavique firmato, ac in aliquo ecclesiae sacello, vel in sacristia separatim ab aliis rebus ibi custodiendis. Quoad expositionem debitis temporibus faciendam, adamussim serventur omnes liturgicae praescriptiones.

188. De cetero, hortamur ut imagines in posterum aut pictae sint, aut si sculpantur hoc ita fiat, ut eas vestibus ornare minime opus sit. Quae modo iam extant, proprias habeant vestes deputatas. Si autem aliqua persona saecularis ad ornatum imaginis vestimenta aliqua exhibuerit, sciat quod si exhibitis vestimentis imago induta fuerit, eo ipso ad eius cultum applicari debent. Imagines autem, quando vestibus, aut alio modo erunt exornandae, ad effectum huiusmodi extra ecclesiam ne deferantur.

189. Prohibitum est sacras imagines exponere, cum alio habitu et forma quam in catholica Ecclesia ab antiquo tempore pietas consuevit. Vetamus etiam ne imagines ita ornentur ut aliam repraesentare valeant.

190. Quum de ritu sit, ut sanctorum imagines capite radiis vel aureola circumdato exponantur, haec synodus optaret, ut nulla imago fidelium venerationi in ecclesiis apponeretur, nisi capite ornato aureola si de Sancto agatur, radiis si de Beato.

191. Imagines publicae venerationi exponendae, ex fragili materia minime conficiantur, nec priusquam benedicantur ab habente facultatem exponi possunt. Insuper, prout sancta Tridentina Synodus statuit, nemini licet ullo in loco vel ecclesia etiam quomolibet exempta, ullam insolitam ponere imaginem, nisi ab Episcopo approbata fuerit.

192. Norma liturgica est, quam continuo urget S. R. C. haud posse in eadem ecclesia, multoque magis in eodem altari publicae venerationi exponi duas vel pictas tabulas vel statuas eundem repraesentantes sanctum, et si de alma Virgine agatur, Deiparam sub eodem titulo repraesentantes.

193. Ob reverentiam SS^{mae} Crucis sanctorumque

imaginibus debitam, in profanis vestibis, in domuum aut personarum suppellectilibus, aut esculentis, non liceat Crucem imaginesve sanctorum aut alias res sacras depingere vel acu pingere aut sculpere.

194. Ne patiantur Episcopi, ut sanctae Crucis sanctorumve imagines humi efformentur, ubi pedibus conculcari possint. Item districte inhi-beant quominus intra ecclesiam populo proponantur emendae imagines Beatae Virginis Mariae vel sanctorum.

195. Stricte prohibemus quascumque scenicas representationes de passione, morte et sepultura D. N. Iesu Christi aut de mysteriis B. V. Mariae.

196. Imagines benefactorum seu virorum in ecclesiastica dignitate constitutorum, in ecclesia exponere non licet.

CAPUT VII.

De Indulgentiis.

197. Sacrosancta Tridentina Synodus indulgentiarum usum, christiano populo maxime salutarem et sacrorum auctoritate conciliorum probatum in Ecclesia, retinendum esse docet et praecipit. Quapropter parochi, confessarii et concionatores indulgentiarum naturam earumque in christianam morum perfectionem influxum, assidue proponant, et fideles ad indulgentiarum usum excitent, simulque falsas opiniones et abusus ingravescentes circa easdem sedulo praecaveant.

198. Doceant in primis, indulgentiam esse remissionem poenae temporalis Deo debitae pro peccatis quoad culpam remissis, quam Ecclesia suis concedit subditis, extra sacramentum, per potestatem solvendi

sibi divinitus traditam, ex thesauro meritorum Christi, B. V. Mariae et sanctorum.

199. Sedulo incumbant parochi ad eam evellendam quorundam superstitiosam opinionem, qui orationibus vel imaginibus effectus tribuunt, qui ex indulgentiis minime procedunt.

200. Res indulgentiis ditatae tradi debent fidelibus omnino gratis, ita ut si aliquid quocumque titulo, sive pretii, sive permutationis, sive muneris, sive elemosynae, requiratur vel accipiatur, indulgentiae ex hoc ipso amittantur.

201. Nemo omnino audeat ullas novas aut ignotas indulgentias populo commendare, nisi prius ab Ordinario recognitae fuerint. Parochis vero praecipimus, ut populum sibi commissum diligenter admoneant, ne foliis aut libellis quibusvis temere fidem adhibeant, in quibus saepe ex levibus, vanis et superstitiosis causis insolitae pollicentur indulgentiae.

202. Iuxta declarationem S. C. Indulg. prohibitum est pluries impertiri infirmo in eodem mortis periculo permanenti, ab eodem vel a diversis sacerdotibus hanc facultatem habentibus, indulgentiam plenariam quae vulgo *Benedictio Papalis* dicitur. Item nullatenus impertiatur pluries infirmo in iisdem circumstantiis ac supra constituto indulgentia plenaria in articulo mortis a pluribus sacerdotibus hanc facultatem habentibus ex diverso capite, scilicet, ratione aggregationis confraternitatibus SS^{mi} Rosarii, sacri Scapularis de Monte Carmelo, SS^{mae} Trinitatis, etc.

CAPUT VIII.

De festis de praecepto.

203. Dominicis diebus et festis de praecepto, cuncti fideles non solum ab omni opere servili sese abstineant, et sacrosancto Missae sacrificio intersint, sed etiam Dei verbum audiant vel legant, christianam doctrinam discant aut doceant.

204. Ad hunc finem, parochi exercitium vespertinum hoc modo statuunt: SS^mo Sacramento exposito, sacerdos cum populo sacratissimum Rosarium Mariale recitabit; quo finito, simplici sermone aliquid de christiana doctrina explanabit ad mentem catechismi S. Pii V. Trisagium SS. Trinitatis cani etiam potest et aliquis pius hymnus post SS^mi Sacramenti reservationem.

205. Huius provinciae Christi fideles sub utroque praecepto sequentia festa observare tenentur:

Dies Dominicas totius anni.

Circumcisionis D. N. I. C. - 1 Ianuar.

Epiphaniae D. N. I. C. - 6 Ianuar.

Purificationis B. M. V. - 2 Februar.

S. Ioseph, Sponsi B. M. V. - 19 Mart.

Annuntiationis B. M. V. - 25 Mart.

Ascensionis D. N. I. C.

SS^mi Corporis Christi.

Nativitatis S. Ioan. Bapt. - 24 Iun.

Ss. Apost. Petri et Pauli - 29 Iun.

Assumptionis B. V. M. - 15 Aug.

Nativitatis B. V. M. - 8 Sept.

Omnium Sanctorum - 1 Nov.

Immac. Concept. B. V. M. - 8 Dec.

Apparit. B. V. M. de Guad. - 12 Dec.

Nativitatis D. N. I. Christi - 25 Dec.

206. Licentia laborandi diebus festis ab Episcopo vel parochio semper est requirenda, etiamsi necessitas urgeat aut pietas suadeat, iuxta declarationes S. C. Concil. et S. C. Episc. et Regul.

207. Christianos insuper hortamur, ut diebus Dominicis aliisque festis, comessationes, concursus theatrales, et omnia quibus festi dies profanantur, et parvuli praesertim scandalum patiuntur, devitent.

CAPUT IX.

De ieiunio et abstinentia.

208. Parochis et ecclesiarum rectoribus, doctrinam de ieiunio, de modo ieiunandi, de causis quae ab hoc praecepto excusant, explicare cum omni diligentia praecipimus.

209. Item, animarum pastores ostendant quomodo abstinentiae lege obstringantur septennio maiores: lege autem ieiunii, qui vigesimum primum aetatis annum egressi sunt, et quomodo eximuntur illi, quos aut aetas incurvat, aut languor extenuat, aut necessitas deobligat. Ne tamen in erroneam conscientiam inducantur fideles, parochi eos doceant, qui certo teneantur, qui vero excusentur, ostendentes qui sunt labores, aliaeve causae a ieiunii onere eximentes; moneant ne quid in dubiis proprio iudicio definiant, nisi de casu urgentissimo agatur; tunc enim ex adiunctis, ipsimet christiana prudentia iudicare poterunt.

210. Dies in quibus iuxta apostolica indulta omnes utriusque sexus fideles ieiunare tenentur, accurate denuntientur.

211. Idem dicendum est de diebus ieiunii cum abstinentia, qui pauci apud nos numerantur, ex benignis indultis a S. Sede concessis.

212. Parochus prae oculis habeat S. Poenitentiariae responsiones, quae pro ieiunii et abstinentiae lege mitiganda vel explicanda datae sunt, privilegia Indis et Nigritis concessa, aliasque S. Sedis declarationes et praescriptiones.

CAPUT X.

De Indorum Privilegiis.

213. Quoad Indorum et Nigritarum privilegia, accurate servetur Apostolicarum concessionum tenor cum adnexis declarationibus.

CAPUT XI.

De Musica sacra.

214. Quum cantus qui planus, firmus seu gregorianus dicitur, verus et proprius cantus ritualis Ecclesiae sit, cultui divino apprime adaptatus, et ad glorificandum Deum, mentesque sursum ferendas aptissimus, qui si recte decenterque in Dei ecclesiis peragatur, a piis hominibus libentius auditur, curabunt Episcopi, eisque sociati toto conamine adlaborabunt ecclesiarum rectores, ut praestantissimi cantus huiusmodi studium et praxis foveatur, restituatur et promoveatur in tota nostra Mechocanensi provincia.

215. Praecipimus ergo, ut in omnibus cathedralibus huius provinciae et ceteris ecclesiis, seminariis et scholis, cantus ritualis gregorianus ita doceatur et executioni mandetur prout iacet in libris liturgicis editionis authenticae.

216. In memoriam omnium sacerdotum revocamus strictam obligationem canendi missam, prout iacet in Missali. Contraria praxis ut corruptela declarata fuit a S. R. C. Meminerint etiam canonici cathedralium obligationis addiscendi cantum ritalem.

217. Monentur capitula cathedralium, parochi et ecclesiarum rectores, suum esse curare ut cantores et musici in ecclesia, cum illa modestia et pietate, quae divino cultui decet, se gerant; et praecipuam curam in id impendant, ut ii tantum admittantur cantores qui quod ore proferunt, corde credant, operibusque comprobent.

218. Volumus et mandamus, ut in posterum a choro ecclesiastico mulierum voces omnino excludantur, excepto monialium choro et aliarum congregationum in earum propriis sacellis et suis tantum functionibus, servatisque Ecclesiae praescriptionibus.

219. Curent parochi ut ad instar scholarum cathedralium, instituantur in suis ecclesiis iuvenum et puerorum scholae musicales, quae cantui romano et musicae sacrae studeant, ut ad missas et ceteras sacras functiones sint paratae.

220. Ritualis cantus locum non usurpet musica hodierna, quae si illi accedat, devota sit et ecclesiastica. Ad hunc finem, fideliter observandas monemus regulas a S. Sede praescriptas.

221. Sollicite curare debent ecclesiastici viri quibus hoc munus in cathedralibus incumbit, ut parochi cete-

rique ecclesiarum rectores, praedictas regulas adamusim observent.

222. Instituat in singulis huius provinciae diocesisibus, *Societas musicalis*, quo melius ad praxim deducantur mandata S. Sedis circa Musicam Sacram.

CAPUT XII.

De praecipuis devotionis exercitiis.

223. Divinum cultum seu christianae devotionis exercitium tum publicum tum privatum summopere promovere studeant animarum rectores; frequentem praesertim sacramentorum Poenitentiae et Eucharistiae receptionem, quotidianam pro viribus sacrosancti Missae Sacrificii auditionem, propriae conscientiae discussionem cum actu contritionis, et domesticam piarum precum recitationem, enixe commendare non omittant, non verbo tantum, sed exemplis praecipue domesticis.

224. Maxime commendamus praxim Dominum nostrum Iesum Christum, cuius deliciae sunt *cum filiis hominum*, singulis diebus in ecclesiis ubi SS. Sacramentum asservatur, pie et reverenter invisendi. Enixe quoque fideles omnes hortamur, ut singulis diebus festis, post divina officia persoluta, post auditum verbum Dei, piis exercitiis domi vacare non omittant. Opportunissimum quoque existimamus ut parentes cum filiis, heri cum famulis, doctrinam catechismi alternatim repellant.

225. *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi ego sum in medio eorum*, dixit Dominus. Igitur devotionis exercitia in communi peragant familiae christianae: mane et vespere Deum, a quo bona

cuncta procedunt, adorent et devote supplicent; ante et post refectionem a Deo, *qui dat escam esurientibus*, benedictionem petant eique gratias agant; ad trinum Salutationis Angelicae pulsum, Dei Genitricem venerentur et invocent, memoriam Incarnationis divini Verbi recolentes; quotidie in communi sanctissimum ipsius Beatissimae Virginis Rosarium recitent, ad quod faciendum semel atque iterum fideles omnes invitat SS. D. N. Leo PP. XIII, in plurimis Litteris Encyclicis de Rosario Mariali.

226. Piae peregrinationes, non solum ad celeberrimum sanctuarium Guadalupanum, ut supra dictum est, sed et ad alia sanctuaria in nostra provincia ecclesiastica et in singulis dioecesisibus existentia summa devotione fiant, praevia tamen Ordinarii licentia et praemissa devota praeparatione. Exercitium *Viae Crucis* frequenter fiat, praesertim in ecclesiis parochialibus: et ubique fideliter servantur quae de Cultu divino et de piis Sodalitiis alibi dicuntur.

CAPUT XIII.

De piis Sodalitiis.

227. Sancta Mater Ecclesia, de filiorum salute providentissima, sodalitates seu pias laicorum confraternitates instituit et fovet: quae si omni tempore utiles fuerunt, eas hodiernis temporibus proprie necessarias existimamus. Ut autem, iam erectae servantur et illae quas instituere in posterum oporteat, rite in omnibus procedant, sequentia decernere statuimus:

228. Nulla unquam sodalitas seu congregatio, in ecclesiis etiam regularium erigi potest, aut iam erecta